

‘Αλλ’ η νήσος Σάταμ, ὀλίγον συγνάε-
ται καὶ τὰ πλοῖα σπανίως σταθμεύουν
ἐκεῖ. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἐκλιθεῖν με-
τὰ ὑπομονήν, μόνον δὲ μετὰ πέντε ἐβδο-
μάδας οἱ ναυαγοὶ αὐτοὶ τοῦ ἀέρος ἤδυ-
νήθησαν νὰ ἐπιβιβασθῶν εἰς πλοῖον διὰ
τὴν Ἀμερικὴν.

Ἐν τούτοις, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιστρο-
φὴν των, γνωρίζετε ποῖα ὑπῆρξεν ἡ
μόνη σκέψις, ἡ μόνη μέριμνα τοῦ Οὐγκλ
Προῦντες καὶ τοῦ Φίλ Ἐθανς;... Ἀ-
πλοῦστατα: νὰ συνεχίσουν τὴν διακο-
πέσαν ἐργασίαν, νὰ συμπληρώσουν τὴν
κατασκευὴν τοῦ ἀεροστάτου Ἐπι τὰ
Πρόσω, καὶ νὰ ταξειδεύσουν καὶ πάλιν
ἀνὰ τὰς ὑψηλὰς ζώνας τῆς ἀτμοσφαι-
ρας, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχαν δια-
σχίσῃ — καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας! — διὰ
τοῦ ἀεροπλοίου τοῦ Ροβήρου! Ἐὰν δὲν
τὸ ἔκαμαν, δὲν θὰ ἦσαν βέβαια ἀλη-
θιοὶ Ἀμερικανοὶ!..

Τὴν 20 Ἀπριλίου τοῦ ἐπομένου ἔ-
τους, τὸ ἀερόστατον Ἐπι τὰ Πρόσω
ἦτο ἐτοιμον πρὸς ἀναχώρησιν, ὑπὸ τὴν
διεύθυνσιν τοῦ περιφήμου ἀεροναύτου
Χάρου Τίντερ, τὸν ὁποῖον θὰ συνώδευσαν
ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰν-
στιτούτου Οὐέλδων.

Πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι, ἀπὸ τῆς
ἐπανόδου των, οὐδεὶς πλὴν ἤκουσε νὰ
γίνεται λόγος περὶ τοῦ Ροβήρου, ὡς
ἐάν, οὐδέποτε ὑπῆρξεν εἰς τὸν κόσμον ὁ
ἄνθρωπος αὐτός. Ἄλλως τε οἱ δύο φί-
λοι δὲν εἶχον δίκαιον νὰ πιστεύουν, ὅτι
τὸ τυχοδιωκτικὸν τοῦ στάδιον εἶχε τε-
λειώσῃ μετὰ τὴν ἀνατίναξιν τοῦ Ἀλ-
βάτρου, καταποντισθέντος εἰς τὰ βάθη
τοῦ Εἰρηνικοῦ;..

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναβάσεως ἔφθασε.
Ἡμῖν κ’ ἐγὼ, μετὰ μυριάδων θεατῶν,
εἰς τὸ πύρκον Φαίρμων. Τὸ Ἐπι τὰ
Πρόσω ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ με-
γαλῆτερα ὕψη, χάρις εἰς τὸν πελώριον
ὄγκον του. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ζήτημα τῆς
ἐλικος, τὸ ὁποῖον εἶχε διατρέσῃ τοὺς
σοφοὺς εἰς πρῶταις καὶ πρῶταις, ἐλύθη,
καὶ κατὰ τρόπον ἀπλοῦστατον καὶ
λογικώτατον: μία ἐλιξ ἐποποθετή-
θη εἰς τὴν πύραν τοῦ σκαφιδίου καὶ
ἄλλη μία εἰς τὴν πύρην, ἀμφότεραι
κινούμεναι δι’ ἠλεκτρικῆς μηχανῆς, τε-
λειοτέρας καὶ ἰσχυροτέρας πάσης ἕως
τότε κατασκευασθείσης. Ἄλλως τε ὁ
καιρὸς ἦτο εὐνοϊκώτατος ὁρανόσ ἀ-
θροῖος καὶ ἀκρὰ νημεῖα.

Τὴν ἑνδεκάτην ὥραν καὶ εἴκοσι, κα-
νονοβολισμὸς ἀνήγγειλεν εἰς ὅλον τὸ
πλῆθος ὅτι τὸ Ἐπι τὰ Πρόσω ἦτο
ἐτοιμον νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Ἄφετε!
Ἡ ἐπίσημος διαταγὴ ἐδόθη διὰ φωνῆς
ἡχηρᾶς ὑπ’ αὐτοῦ τοῦ Οὐγκλ Προῦν-
τες, καὶ τὸ ἀερόστατον, βραδέως καὶ
μεγαλοπρεπῶς, ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα.
Ἐπειτα ἤρχισαν αἱ δοκιμαί τῆς ὀριζον-

τιοῦ κινήσεως, αἱ ὁποῖαι ἐστέρθησαν
ὑπὸ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας.

Ἐξάφνα ἀντήχησε κραυγὴ, — κραυγὴ
τὴν ὁποίαν ἕκατὼν χιλιάδες στόματα
ἐπανέλαβον!

Πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ οὐρανοῦ
ἀνεφάνη σῶμα κινούμενον καὶ πλησιάζον
μετὰ ταχύτητος ἐκπληκτικῆς.

Ἦτο ἡ αὐτὴ συσκευή, τὸ αὐτὸ ἀερό-
πλοῖον, τὸ ὁποῖον τὸ παρελθὸν ἔτος,
ἀφοῦ ἀνήρπασε τοὺς δύο ἑταίρους τοῦ
Ἰνστιτούτου Οὐέλδων, τοὺς περιήγαγεν
ἀνωθεν τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας, τῆς
Ἀφρικῆς καὶ τῶν δύο Ἀμερικῶν.

— Ὁ Ἀλβάτος!.. Ὁ Ἀλβάτος!..
Ναί, ἦτο ὁ Ἀλβάτος, καὶ οὐδεμία
ἀμφιβολία ὅτι ἐπέβαινε αὐτοῦ ὁ ἐφευ-
ρέτης τοῦ Ροβήρου, — Ροβήρος ὁ Κατα-
κτητῆς!..

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξιν τοῦ Οὐγκλ
Προῦντες καὶ τοῦ Φίλ Ἐθανς, ὅταν
εἶδαν καὶ πάλιν ἐμπρὸς των τὸν Ἀλ-
βάτρον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπίστευον
καταστραφέντα!.. Εἶχε καταστραφῆ,
τφόντι, διὰ τῆς ἐκρήξεως καὶ τὰ συν-
τρίμματά του εἶχον πέσῃ εἰς τὸν Εἰρην-
ικόν, μετὰ τοῦ μηχανικοῦ του καὶ ὅλου
τοῦ πληρώματος. Ἄλλὰ, σχεδὸν
ἀμέσως, διασωθέντες ὑπὸ περαστικοῦ
πλοίου, οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ὠδηγήθη-
σαν εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ὅπθην δὲν ἐ-
βράδυνον νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν νήσον Χ.

Μία μόνη σκέψις κατεῖχε τώρα τὸν
Ροβήρον: Νὰ ἐκδικηθῆ! Ὄθεν, διὰ νὰ
πραγματοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, κα-
τεσκευάσε δεύτερον ἀερόπλοῖον, τελειό-
τερον ἴσως τοῦ πρώτου. Ἐπειτα, μα-
θὼν ὅτι ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς
τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων, οἱ ἀκούσιοι
ἐπιβάται του, ἰτοιμάζοντο νὰ κάμουν
δοκιμὰς μετ’ Ἐπι τὰ Πρόσω, ἐξεκί-
νησε διὰ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ
εὐρέθησαν ἐκεῖ τὴν ὠρισμένην ἡμέραν,
τὴν ὠρισμένην ὥραν.

Καὶ τώρα; Τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ ἀρ-
πακτικὸν ὄργανον θὰ ἐφορηθῆ ἑναντίον
τοῦ Ἐπι τὰ Πρόσω;.. Καὶ ὁ Ροβήρος,
ἐκδικούμενος, θὰ καταδείξῃ συγχρόνως
δημοσίᾳ τὴν ὑπεροχὴν τῶν βαρέων ἀε-
ροπλοίων ἀπέναντι τῶν ἀεροστάτων, τῶν
ἐλαφροτέρων τοῦ ἀέρος;

Εἰς τὸ σκαφιδίον των, ὁ Οὐγκλ Προῦν-
τες καὶ ὁ Φίλ Ἐθανς ἀνεμέτρησαν τὸν
κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἠπειλεῖ, τὴν τύ-
χην, ἡ ὁποία τοὺς ἀνέμενε. Ἐπρεπε νὰ
τραποῦν εἰς φυγὴν, ὅχι κατ’ ὀριζόντιον
διεύθυνσιν — διότι ὁ Ἀλβάτος γρήγορα
θὰ τοὺς ἐφθανε, — ἀλλὰ κατὰ κάθετον,
πρὸς τὰ ὕψη, ὅπου ὑπῆρχε πιθανότης
νὰ διαφύγουν τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν.

Ἀνῆλθε λοιπὸν τὸ Ἐπι τὰ Πρόσω
εἰς ὕψος πέντε χιλιάδων μέτρων. Ὁ
Ἀλβάτος τὸ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἀ-
νάβασίν του καὶ, καθὼς ἔγραψαν αἱ ἐ-
φημερίδες, τῶν ὁποίων ἐνθυμούμαι σχε-

δὸν αὐτολεξεῖ τὴν περιγραφὴν, ἔπατο
παρὰ τὸ πλευρὸν του καὶ τὸ περισφίγ-
γε διὰ κύκλων, τῶν ὁποίων ἡ ἀκτὴς ἐ-
γίνετο ὀλονὲν μικροτέρα. Ἦτοιμάζετο
ἀρὰ γε νὰ τὸ καταστρέψῃ διαμιᾶς, σχί-
ζων τὸ εὐθραυστὸν του περικάλυμμα;

Τὸ Ἐπι τὰ Πρόσω, ἀπορρίψαν μέ-
ρος τοῦ ἐρματός του, ἀνῆλθεν ἀκόμη
χιλῖα μέτρα. Ὁ Ἀλβάτος, ἀναπτύ-
ξας ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ἐλικῶν του,
τὸ ἠκολούθησεν ἕως ἐκεῖ-ἐπάνω.

Ἐξαίφνης ἐγένετο ἐκρήξις. Τὸ περι-
κάλυμμα τοῦ ἀεροστάτου ἐσχίσθη ὑπὸ
τὴν πίεσιν τοῦ ἀερίου, τὸ ὁποῖον εἶχε
διασταλῆ πάρα πολὺ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὕψος,
καὶ, κατὰ τὸ ἥμισυ ξεφουσκωμένον, ἐ-
πιπτε βραδέως.

Καὶ ἰδοὺ ὁ Ἀλβάτος ριπτόμενος τό-
τε ἐπάνω του, ὅχι διὰ νὰ τὸ ἀποτελειώ-
σῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ βοηθήσῃ! Ναί! ὁ
Ροβήρος, λησμονῶν τὴν ἐκδίκησίν του,
ἔφθασε τὸ Ἐπι τὰ Πρόσω, καὶ μετ’
ὀλίγον, ὁ Οὐγκλ Προῦντες, ὁ Φίλ Ἐ-
θανς καὶ ὁ ἀεροναύτης εὐρίσκοντο σῶοι
καὶ ἀβλαβεῖς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
τοῦ ἀεροπλοίου. Ἐπειτα, τὸ ἀερόστα-
τον, ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν κενωθέν, κα-
τέπεσε, πελώριον κουρέλι, ἐπὶ τῶν δέν-
δρων τοῦ Πάρκου.

Τὸ πλῆθος ἠγωνία κάθων ἀπὸ συγ-
κλήσεως, ἀπὸ φόβου...

Καὶ τότε, ὅταν ὁ πρόεδρος καὶ ὁ
γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων
ἔγιναν καὶ πάλιν ἀιχμάλωτοι τοῦ μη-
χανικοῦ Ροβήρου, τί θὰ συνέβαινε; Ὁ
Ροβήρος θὰ τοὺς παρελάμβανε μαζί του
εἰς τὸ ἀγανὲς τοῦ ἀέρος, καὶ αὐτὴν τὴν
φορὰν διὰ παντός;..

Σχεδὸν ἀμέσως ἡ ἀπορία ἐλύθη. Ἀ-
φοῦ ἐστάθη ὀλίγα λεπτὰ εἰς ὕψος πεν-
τακοσίων ἢ ἑξακοσίων μέτρων, ὁ Ἀλ-
βάτος ἤρχισε νὰ κατέρχεται, ὡσεὶ
σκοπεύων νὰ εἰσέλθῃ μετὰ τῆς πλατείας
τοῦ Φαίρμων-Πάρκ. Ἄλλ’ ἂν ἔφθανε
τφόντι κάτω, τὸ πλῆθος, παράφορον,
δὲν θὰ ἐφόρμα ἑναντίον τοῦ ἀεροπλοίου,
ἐπωφελομένου τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ
σπλλάθῃ τὸν Ροβήρον τὸν Κατακτητῆν;

Ὁ Ἀλβάτος ἐξηκολούθησεν νὰ κα-
ταβαίη, καὶ ὅταν δὲν ἀπέχεν εἰμὴ πέντε
ὡς ἕξ πόδας ἀπὸ τῶν ἐδάφους, ἐσταμά-
τησεν, ἐν ᾧ αἱ ὄρθαι ἐλικῆς του ἐξη-
κολούθηον ἀκόμη νὰ περιστρέφονται.

Τὸ πλῆθος ἐκινήθη ἀπειλητικὸν πρὸς
τὴν πλατείαν τοῦ Πάρκου...

Τότε ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τοῦ Ροβή-
ρου, καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς οἱ λόγοι τοὺς ὁ-
ποίους ἐπρόφερε:

«Πολλῖται τῶν Ἡνωμένων Πολι-
τειῶν, ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμματεὺς
τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων εὐρίσκονται
καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Δι-
καίωμά μου θὰ ἦτο νὰ τοὺς κρατήσω
διὰ νὰ ἐκδικηθῶ. Ἄλλὰ, ἀπὸ τὴν ἐμ-
πάθειαν, τὴν ὁποίαν προκαλοῦν αἱ ἐπι-

τυχίαι τοῦ Ἀλβάτρου, ἐννοῶ ὅτι ἡ κα-
τάστασις τῶν πνευμάτων δὲν εἶνε ἀκόμη
εὐνοϊκὴ διὰ τὴν σπουδαίαν ἐπανάστα-
σιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιφέρῃ μίαν ἡμέ-
ραν ἢ κατὰ τῆς τοῦ ἀέρος. Οὐγκλ
Προῦντες καὶ Φίλ Ἐθανς, εἰσθε ἐλευ-
θεροὶ!»

Ὁ πρόεδρος, ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἰν-
στιτούτου Οὐέλδων καὶ ὁ ἀεροναύτης
Τίντερ, ἐπήδησαν ἀμέσως εἰς τὴν γῆν,
τὸ δὲ ἀερόπλοῖον ἀνυψώθη τριακότα
περίπου πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους,
ἐκτὸς πάσης προσβολῆς.

Ὁ Ροβήρος ἐξηκολούθησεν οὕτω:
«Πολλῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν,
τὸ πειράμά μου ἐπέτυχεν, ἀλλὰ πρέπει
νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν καιρὸν του. Εἶνε πολὺ
ἐνωρὶς ἀκόμη διὰ νὰ κατανηθῶν τὰν-
τιθετα καὶ συγχρούμενα συμφέροντα.
Φεύγω λοιπὸν, ἀπάγων καὶ τὸ μυστι-
κὸν μου. Δὲν θὰ χαθῆ διὰ τὴν ἀνθρωπό-
τητα καὶ θὰ τῆ ἀποδοθῆ μίαν ἡμέραν,
ὅταν θὰ εἶνε τόσο μορφομένη καὶ ἀνε-
πτυγμένη, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος
ὅτι θὰ κάμῃ κατάχρησιν αὐτοῦ. Χαίρε-
τε, πολλῖται τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!»

Μετὰ τοῦτο ὁ Ἀλβάτος, ἀνυψωθείς
διὰ τῶν ἐλικῶν του καὶ κινήσει πρὸς
τὰ ἐμπρὸς διὰ τῶν προωστήρων του,
ἐξηφανίσθη πρὸς ἀνατολάς, ὑπὸ τὰς ζη-
τωκραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ
πλῆθους.

Ἐπέμεινα εἰς τὴν διήγησιν τῆς τε-
λευταίας σκηνῆς, λεπτομερῶς, διότι
φανερώνει τὴν πνευματικὴν κατάστασιν
τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀθρώπου. Τὴν
ἐποχὴν ἐκείνην, βλέπετε, δὲν ἐνεπνεύ-
το ἀπὸ ἐχθρικὰ αἰσθήματα ἑναντίον τῆς
ἀνθρωπότητος. Ἠρκεῖτο νὰ ἐλπίξῃ εἰς
τὸ μέλλον, θεωρῶν τὸ παρὸν ἀκατάλ-
ληλον. Ἐφαίνετο ὅμως ἀπὸ τὸ ὕψος
τοῦ ἠακλόνητος πίστεως, τὴν ὁποίαν ἔ-
τρεφε πρὸς τὴν μεγαλοφυῖαν του, ἡ ἀ-
λαζονεία, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνεεν ἡ
ὑπεράνθρωπος ἰσχὺς του.

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπορίας ἄξιον ἐὰν τὰ
αἰσθήματά του ὀλίγον κατ’ ὀλίγον με-
τεβλήθησαν ἐπὶ τὸ ἐχθρικώτερον, ἐὰν
συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ὑποτάξῃ τὸν κό-
σμον ὀλοκλήρου, ὡς ἐμαρτύρουν ἡ τε-
λευταία του ἐπιστολὴ καὶ αἱ χαρακτη-
ριστικώταται ἀπειλαί του. Δὲν ἔπρεπε
ἀρὰ γε νὰ συμπεράνη κανεὶς, ὅτι με-
τὸν καιρὸν ἢ διανοητικὴ ὑπερέντασις του
θὰ ἐφθανεν εἰς μέγαν βαθμὸν, καὶ ὅτι θὰ
ἐκινδύνευεν ἐξ αὐτῆς νὰ παραφρονήσῃ;

Ὅσον διὰ τὰ συμβάντα μετὰ τὴν ἀ-
ναχώρησιν τοῦ Ἀλβάτρου, ὅ,τι ἤδη
ἐγγώριζα μοι ἐπέτρεπε νὰ ταναπλάσω
εὐκόλως. Ὁ θαυμάσιος ἐφευρέτης δὲν
ἠρξέσθη εἰς τὴν πρώτην ἐφεύρεσιν, ὅσον
τέλειον καὶ ἂν ἦτο τὸ ἀερόπλοῖόν του
ἐκεῖνο.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΞΟΧΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ

Ἀγαπητοὶ μου,

Α σὰς εἶπω σή-
μερον ἕνα νέον, τὸ
ὁποῖον δὲν περι-
μένετε... Εἰς τὰς
Ἀθήνας ἄρχισε νὰ
κάμνῃ ζέστην πολ-
λὴν. — Καλὲ τί
μὰς λέτε; Ζέστην
εἰς τὰς Ἀθήνας
τὴν Ἰούλιον; !..
Καὶ μεῖς ἐνομι-
ζαμεν ὅτι ἔχετε
τώρα χιόνια καὶ
ὅτι πατινάρετε ἐ-
πάνω εἰς πάγον
ἀληθινόν... — Ἐ-

λάτε, κατεργαράκια, ἀφίσατε τάσται
καὶ ἀκούσατε ἐκεῖνο πού σὰς λέγω.
Κάμνει ζέστην, μάλιστα! αὐτὸ εἶνε τὸ
νέον μου. Ἐπιτέλους, τί ἄλλο εἶμαι
ἐγὼ παρὰ ἕνας ἀπλοῦς χρονογράφος;
Καὶ συνήθως τὰ νέα τῶν χρονογράφων
μήπως εἶνε διαφορετικά; Βρέχει! θὰ
σὰς πουν τὸν Ὀκτώβριον χιονίζει! θὰ
σὰς πουν τὸν Ἰανουάριον ἐμύρισην ἢ
ἄνοιξις! θὰ σὰς πουν τὸν Μάρτιον.
Ἐσκάσαμεν ἀπὸ τὴν ζέστην! Ὁ σὰς
πουν τὸν Ἰούλιον. Τὰ ξεύρετε, δὲν τὰ
ξεύρετε — ἀδιάφορον! «Κουθέντα νὰ γί-
νεται!» πού λέει κ’ ὁ λόγος...

Λοιπὸν κάμνει ζέστην. Πολλὴν ζέ-
στην, ἀγαπητοὶ μου... Καὶ τὸ πρωῖ, καὶ
τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ βράδυ, καὶ τὴν νύ-
κτα. Χθὲς ἔσκασα, σήμερον σκάζω, καὶ
αὐριον πάλιν χωρὶς ἄλλο θὰ σκάσω.
Κοιμοῦμαι μετ’ ἀνοικτὰ παράθυρα, ἢ καλ-
λίτερα δὲν κοιμοῦμαι, διότι πού νὰ κοι-
μηθῆ κανεὶς μετ’ ὀσσην ζέστην! Ἐργά-
ζομαι μέσα εἰς ρεύματα, τὰ ὅποια μετὰ
δυσκολίας σχηματίζονται, ἢ καλλίτερα
δὲν ἐργάζομαι, διότι πού νὰ ἐργασθῆ κα-
νεὶς μετ’ ὀσσην ζέστην! Μόλις καὶ μετὰ
βίας τρώγω, μετ’ ἕνα χέρι, διότι μετ’
τὸ ἄλλο πρέπει νὰ ἀερίζωμαι. Καὶ ὅταν
πέσῃ ὁ ἥλιος, εἰς μάρτην ζητῶ ἀναψυ-
χίην εἰς τὸν περιπάτον, διότι οἱ δρόμοι
καίουν ἀκόμη ὡς φούρνοι, καὶ ἡ κίνησις
μετ’ ἀμνην νὰ λυθῶν ἀπὸ τὸν ἰδρωτά.

Ἄ, μὰ δὲν εἶνε ζωὴ αὐτὴ! Πῶς ζη-
λεύω ἐκείνους πού ἔκαμαν ἐξετάσεις καὶ
ἐφυγαν πλέον μετ’ ὀσσην ζέστην ἀπὸ
τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς ἐξοχὰς, εἰς τὰς
νήσους, εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τὴν Ἑλ-
βετίαν. Νά, χθὲς πάλιν ἔλαβα ἕνα δελ-
τάριον ἀπὸ κάποιον χωρὶον τῶν Ἀλ-
πεων, ὅπου εὐρίσκεται ἀπὸ τινὸν ἡμε-
ρῶν ἕνας φίλος μας. Τὰ βουνὰ ἔχουν
χιόνια ἐκεῖ-πέρα, καὶ ὁ φίλος μας μοῦ
γράφει... ὅτι κρυώνει. Ἄ, τί σκληρὰ εἰ-
ρωνεία καὶ τί φόβρα αὐτὸ τὸ δελτάριον!

Νὰ τὸ λαμβάνῃς ἐνῶ φῆγεσαι εἰς τὸν
φούρνον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸ τοπιόν
αὐτό, τὸ χιονοσκεπὲς, νὰ εἶνε ἀπλῶς
ζωγραφισμένον!..

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι καὶ οἱ δυστυχί-
σμένοι κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν φέτος δὲν
πρέπει νὰ ἔχουν παράπονον. Ἡ ἐξοχὴ,
ἡ εὐάερος καὶ δροσερὰ ἐξοχὴ, ἡ πολυ-
πόθητος ἐξοχὴ τοῦ θέρους, μετ’ ἀν-
δρα τῆς, μετ’ ἀνδρα τῆς καὶ μετ’ ἀν-
δρα τῆς, ἐπλησίασε φέτος πολὺ εἰς
τὴν πόλιν. — Πῶς; ! πλησιάζει ποτὲ ἡ
ἐξοχὴ; κινεῖται λοιπὸν ἡ ἐξοχὴ; — Ὁ-
χι βέβαια! κινεῖται ὅμως οἱ ἄνθρωποι
πρὸς τὴν ἐξοχὴν, ἢ καλλίτερα κινεῖται
τὰ τράμ... Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ
εἶπω. Χάρις εἰς τὰ ἠλεκτρικὰ τράμ, τὰ
ἄφθονα, τὰ γρήγορα, τὰ εὐθηνά, μετ’ ἀν-
ἀπεράντους τροχιάς, ἡ ἐξοχὴ ἐπλησία-
σεν εἰς τὴν πόλιν. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι
εἰμποροῦν τώρα νὰ εὐρίσκωνται διαρ-
κῶς εἰς τὴν ἐξοχὴν. Μετ’ ἀποκρίνεται λε-
πτὰ τῆς δραχμῆς καὶ εἰς δεκαπέντε λε-
πτὰ τῆς ὥρας, ἕνα τράμ ἠλεκτρικὸν
σὲ παραλαμβάνει καὶ σ’ ἐκφορδονίζει
εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἰς τὰ Πατή-
σια, εἰς τὴν Ἀλυσίδα. Προπάντων εἰς
τὴν Ἀλυσίδα. Διότι ἐκεῖ εἶνε φέτος τὸ
μέγα θερινὸν κέντρον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐχουν γίνῃ καταστήματα, ζυθοπω-
λεῖα, ἐστιατόρια, καφενεῖα μετ’ ὀσσην
καὶ μετ’ ἀποκρίνεται. Θεᾶτρον λείπει
ἀκόμη, ἀλλὰ γρήγορα θὰ ἔχωμεν εἰς
τὴν Ἀλυσίδα καὶ θεᾶτρον.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τί γί-
νεται κάθε ἀπόγευμα καὶ κάθε βράδυ.
Τὰ τράμ, καταφορτωμένα, δὲν προφθά-
νουν νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν Ἀλυσίδα
ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Εὐτυχῶς εἶνε
πολλὰ, καὶ τρέχουν γρήγορα, καὶ πη-
γαίνονται, καὶ δὲν εἶνε ὑποχρεω-
μένος κανεὶς νὰ περιμένῃ πολλὴν ὥραν
εἰς τὴν στάσιν. Ἄν δὲν ἠμπορέσῃ νὰ
φύγῃ μετ’ αὐτό, θὰ φύγῃ μετ’ ἄλλο, πού
θὰ περάσῃ μετὰ πέντε λεπτά. Τὸ δὲ
περιεργὸν εἶνε, ὅτι μετὰ τόσα καὶ τόσα
ἀνθρώπινα φορτία πού μεταφέρονται
διὰ τῆς Ἀλυσίδας καὶ τὰς ἄλ-
λας ἐξοχὰς, ἐκτὸς τοῦ Φαλήρου, ἐκτὸς
τῆς Κηφισιάς, πάλιν μένουσιν εἰς τὰς
Ἀθήνας ἄνθρωποι ἀρκετοὶ, διὰ νὰ γεμί-
σουν ἐπτὰ θερινὰ θεᾶτρα, κάθε βράδυ,
καὶ ἄλλα τόσα κέντρα βραδυνῆς ἀνα-
ψυχῆς. Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε αὐτό; Πῶς
ἄλλως παρὰ ὅτι αἱ Ἀθηναῖοι εἶνε πλέον
μία μεγάλη πόλις μετ’ ὀσσην πολλοὺς
κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν
ἔχει τὸ θάρρος νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι
του μετ’ ὀσσην ζέστην; Τοὺς ἀναδιβά-
ζου εἰς διακοσίας χιλιάδας ἀλλ’ ἐγὼ
ἔχω τὴν ὑπόψιν ὅτι εἶνε ἀκόμη περισ-
σότεροι...

Ἄς εἶνε αὐτὸ ὡς τὸ ἐξακριβώσῃ ἡ
Ἀπογραφή τοῦ μέλλοντος, ἢ ὁποία θὰ
εἶνε τελειότερα. Ἐγὼ ἤθελα νὰ σὰς

ὀμιλήσω μόνον διὰ τὰ ἠλεκτρικὰ τράμ, καὶ διὰ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν ποὺ προσφέρουν εἰς τὰς Ἀθήνας, τώρα τὸ καλοκαίρι, πλησιάζοντα τόσο πολὺ τὴν μακρυήν, τὴν ἀπρόσιτον ὡς τώρα ἐξοχήν, εἰς τὴν πόλιν τὴν κατακαιομένην. Χάρεις εἰς αὐτά, οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὄχι καὶ τόσο εὐκίνητοι, ἤρχισαν, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν, νὰ κινουῦνται κάπως περισσότερο καὶ νὰ μὴ ἀναπνεύουν πάντοτε τὸν ἴδιον ἀέρα... Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν κίνησιν, καὶ τὴν ἐξοχήν, καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ τὴν ρομαντικὴν βραδυάν, καὶ τὴν ἐρημικὴν γαλήνην, δὲν εἶνε τώρα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξοδεύουν πολὺν καιρὸν καὶ πολὺ χρῆμα διὰ νὰ ταπολαμβάνουν. Οὕτως ἡ διαμονὴ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸ καλοκαίρι ἀκόμη, γίνεται πλέον ἀνεπιθύμητον, εὐχαιρομένην, ἀνὰ καὶ αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ μακαρίζω ἐλείνους ποὺ εἰσποροῦν νὰ φεύγουν δι' ὀλίγους μῆνας ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν...

Ἀρκεῖ ἔως ἐδῶ. Διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὀλίγην ὥραν καὶ νὰ σᾶς γράψω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἐμουςκέυθηκα εἰς τὸν ἰδρωτᾶ. Πρέπει τώρα νὰ φύγω, νὰ ἀναπνεύσω... Ὁ ἀέρα τὸ τράμ, καὶ ὅπου μὲ βγάλῃ. Πῶς θὰ ἐπροτιμούσα ὅμως νὰ ἐπαίρνα τὸ ἀτμόπλοιοι!... Ναι, ἀλλὰ τὰ ἀτμόπλοια δὲν γυρίζουν τόσο γρήγορα, καὶ τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα ποῖος πάλιν θὰ σᾶς γράψῃ ἐπιστολήν; Ὑπάρχουν, βλέπετε, καὶ δυστυχεῖς ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἰσποροῦν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ ἐδῶ-πέρα. Ἐ, νὰ τοὺς συλλογίζεσθε εἰς τὴν ἐξοχήν σας, νὰ τοὺς λυπᾶσθε καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾶτε...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ

Ἐσὲ θυμοῦμαι, ὅταν χροσῆ τοῦ ἡλίου τὴν εἰκόνα. Ἡ θάλασσα μοῦ δείχνει, Ἐσὲ θυμοῦμαι, φωτερὰ Διαμάντια ἢ Σελήνη Στὰ κύματα σάν ριχνεῖ.

Ἐσένα βλέπω, ὅταν ἐκεῖ Στὸν μακρὸν τὸν δρόμο Σηκώνεται ἡ σκόνη. Ἐσένα βλέπω, σὲ στενὸ Τὴ νύχτα μονοπάτι Διαβάτης σάν σιμόνει.

Ἐσὲν ἀκούω, ἀγοιωπὸ Στὸς βράχους σάν βοῆν Τὸ κῆμα τ' ἀφρισμέτο, Καὶ μοναχὴ σάν τριγωνῶ Στὰ σιωπηλὰ λειβάδια Ἐσένα περιμένο.

Πάντα μαζί σου βρισκομαί, Κι' ὡς λειψὴ μακρὰ μου Πατρίδα μου γλυκεῖα μου. Ἐδύσε ὁ ἡλιος καὶ γλυκὰ Φεγγαβολοῦνε τ' ἀστέραι. Ἄχ, νάσουνε κοντά μου!

(Ὀμιλῆσις ἑσμεῖον τοῦ Gathe) ΜΕΛΕΠΟΜΕΝΗ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 248.)

Παρήλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως ὠραι, ἡμέραι, ἐβδομάδες. Ὁ στολισκὸς τῶν τριῶν καραβελῶν πλεῖν πρὸς τὸ ἄγνωστον ἐπὶ τοῦ ἀχανοῦς Ὀκεανοῦ. Οἱ ναῦται, τόσοι φαιδρὸι κατὰ τὸν ἀπόπλοιοι καὶ ἀνήσυχοι. Τοῖς φαίνεται ὅτι ἡ θαλασσία ὁδὸς εἶνε καὶ θά μείνῃ ἀτέρωτων, ἀδιέξοδος. Βλέπουν ὅτι κάθε πρωτὸ ὁ ἡλιος ἀνατέλλει ἀπὸ τὰ κύματα, διὰ νὰ δώσῃ τὸ ἐσπέρας, εἰς τὰ κύματα πάλιν βυθιζόμενος... ὅτι ἡ σελήνη, διαρκούντος τοῦ νυκτερινοῦ ταξιδίου τῆς, οἴπτει ὠχρὰς ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ὑγρᾶς ἐκτάσεως, ἡ ὁποία τρομάζει κάποτε τὸν ἄνθρωπον... ὅτι ὁ ναυαρχὸς τῶν εἶνε σκιπτικὸς...

«— Μάθε ὅτι ὁ νουνός μου εὐρίσκειται εἰς ἀπέλπισίαν...» (Σελ. 256, στ. γ')

Τὴν 3 Σεπτεμβρίου, μετὰ πλοῦν τριᾶκοντα ἡμερῶν, ἕνας πηδαλιούχος ἠρώτησε :

— Ποῦ πηγαίνομεν ;
— Ὁ Κολόμβος ἀπεκρίθη :

— Πρὸς ἀνακαλύψεις, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς δοξάσουν. Εὐρισκόμεθα, ὡς ὑπολογίζω, εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου μας. Πρὶν περᾶσθαι ἀκόμη ἕνας μῆνας, ὁ πρόσκοπος θὰ φωνάξῃ : «Γῆ !» Ὅσον διὰ τὰ τρόφιμα, νὰ εἶσθε ἥσυχοι. Ὁ Βεσπούκκης, ἐπιμελητὴς τοῦ στόλου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας, μᾶς ἐφωδίασεν ἀφθόνως. Ὁ ἀνεμος εἶνε οὐριος, θὰ φθάσωμεν αἰσίως εἰς τὸ τέμμα !

Τὸ πλήρωμα ἤχουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ ὁ πρῶτος ναύκληρος ἀπεκρίθη ἐξ ὀνόματος τῶν λοιπῶν :

— Κύριε Ναυαρχε, σᾶς χορηγοῦμεν ἀκόμη ἕνα μῆνα.

Ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε ἔκτακτον.

Ἀλλὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου, πρὸ μεσημβρίας, τὰ ἰστία ἐτυλίχθησαν πρὸς τῶν ἰστίων. Ἐπειδὴ γῆ δὲν ἐφαίνετο πουθενά, οἱ ἰσπανοὶ ναῦται ἀπεράσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των. Ὁ Κολόμβος τοῖς ἐξήτησε καὶ ἄλλην προθεσίαν, ἀλλ' ὁ ναύκληρος τῶ τὴν ἤρνήθη.

Τὸν ἀμείλικτον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὁ Ἀδριανὸς ἐπεσκέφθη εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Τὸν ἐπλησίασε καὶ τῶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὸ :

— Μάθε ὅτι ὁ νουνός μου εὐρίσκειται εἰς ἀπέλπισίαν. Ἄσπυ ἐμποδίζεται τὸ ἔργον του, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν ζωντανός. Πῶς θὰ ὀδηγήσῃς τὰ τρία πλοῖα ὀπίσω εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἀραγωνίας χωρὶς τὸν ναυαρχὸν των, καὶ πῶς θὰ εἴπῃς εἰς τὴν Μεγαλειότητά του ὅτι ἡ μεγάλη ἐπιχείρησις ἀπέτυχεν ἐπειδὴ ἐστάσισαν οἱ ναῦται ;... Συμβουλεύσου τὴν καρδίαν σου. Πολλὰς φορὰς μὲ εἶπες ὅτι αἰσθάνεσαι πρὸς ἐμὲ μεγάλην συμπάθειαν. Ὑποχώρησε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ εἰς τὰ δέχρᾶτά μου. Ἄς ξεκινήσωμεν πάλιν διὰ τὴν ἄγνωστον γῆν...

— Μὰ τὴν Παναγίαν τῆς Σεβίλλης, μικρὲ, ἔχεις δίκαιον. Θὰ ξαναπλώσωμεν τὰ πανιά... Πήγαινε νὰ δώσῃς τὴν καλὴν αὐτὴν εἰδήσιν εἰς τὸν προστάτην σου...

Ὁ Κολόμβος ἠσθάνθη χαρὰν ἀπεριγραπτοῦ καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸ παιδίον θερμότερα.

Καὶ ὁ Ἀδριανὸς τῶ ἐψιθύριζεν :

— Εἶσαι εὐχαρισμένος, νουνέ μου ;.. Φίλησέ με λοιπὸν πολὺ, τρυφερά, ὅπως ἀγαποῦσε νὰ μὲ φιλῇ ἡ γιαιγιά μου.

Τὴν 11 Ὀκτωβρίου, σμῆνος πτηνῶν διήλθεν ἄνωθεν τῆς καραβέλλας Πάντα, ἡ ὁποία προηγεῖτο τοῦ στολισκῶ. Τοῦτο ἐσήμαινε ὅτι ἡ γῆ δὲν ἦτο μακρὰν. Κάθε ἀνησυχία κατεσιγάσθη ἀμέσως, καὶ οἱ ναῦται διηρωτῶντο ποῖα θαυμάσια τοὺς ἐπερίμεναν.

Τὸ ἐσπέρας ἐφάνη ἐν ἀκρωτήριον μόλις ἐξέχον ἀπὸ τὰ κύματα. Ἐπ' αὐτοῦ μερικὸι φοινικεὺς ὕψωναν τοὺς πρασίνοους των κλάδους. Τὸ ἀκρωτήριον ἀνῆκεν εἰς μίαν νῆσον τοῦ Ἀρχιελάγου τῶν Μεγάλων Ἀντιλλῶν, ἡ ὁποία ἦτο ἐντελὸς ἀκατοίχητος.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κολόμβου διέταξε :

— Δεξιᾶ ! ἄς προχωρήσωμεν ἀκόμη !

Καὶ τὸ πλήρωμα, μετὰ προθυμίας ἐκτελοῦν τοὺς χειρισμούς, ἐπανελάμβανε :

— Δεξιᾶ ! ἄς προχωρήσωμεν ἀκόμη !

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας αἱ καραβέλλαι ἐπλευσαν ἐν τῶ μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός. Τέλος, προτοῦ νάνατεῖλῃ ἡ πρωία τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1492, ὁ σκοπὸς τῆς πρώρας ἀνέκραξε τρίς :

— Γῆ ! Γῆ ! Γῆ !

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τῆς εὐρείας ἀκτῆς, πρώτη ἡ Σάντα Μαρία ἠγκυροβόλησε. Καὶ ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὁ ναυαρχὸς ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐν ἄληθῃ γῆνιν παραδείσων, μαγευτικῶν κήπων, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξήρχοντο κατὰ συμπλέγματα παράδοξα ὄντα : Ἰνδοὶ ἠμίγυμοι, με πτερά εἰς τὸ κεφάλι, ἀγριάνθρωποι κερναγάζοντες ἐχθρικόως καὶ ἐτοιμαζόμενοι νὰ κάμουν κακὴν ὑποδοχὴν εἰς τοὺς ξένους.

Ἦτο δυνατόν νὰ συνεννοηθοῦν μετ' ἀνθρώπους τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα ἦτο ἄγνωστος εἰς τοὺς Ἰσπανούς ; Ἦμποροῦσαν νὰ διαλύσουν τοὺς ἐμίλους μετ' ἀλλήλους ; Τοῖς ἐπετρέπετο νὰ φωνεύσων ἐν ὀνόματι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ;

Ὁ Ἀδριανὸς εἶχε πάρῃ τὴν κιθάραν του.

Τὴν ὠραιότεραν πρωίαν ποὺ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, τὸ παιδίον ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ ὄργανόν του ἡχοῦς μελωδικούς. Ἀμέσως οἱ ἰθαγενεῖς ἀφῆκάν νὰ πέσουν κάτω τὰ τόξα των. Ἦρχισαν νὰ ψάλλουν ἐν εἶδος ἔσματος. Καὶ φορτωμένοι καρπούς, ἐπλησίασαν τὴν ἀκτὴν, διὰ νὰ τιμήσουν τοὺς ξένους, τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τόσῳ μακρὰν.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ὠνομάσθη Κολομβία ἐκ τοῦ Κολόμβου, ἔπειτα δὲ Ἀμερικὴ ἐκ τοῦ Ἀμερικού Βεσπούκκη, ὁ ἰσπανὸς ναυαρχὸς ἠδύνατο τώρα νὰ ποιεῖσθαι καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν μεγάλην του ἐπιχείρησιν.

Πρὸς τὸν μικρὸν μουσικὸν ὁ ὁποῖος κατῶρθε νὰ φωνεῖσθαι τοὺς Ἰνδοῦς, ἔλεγε :

— Ὑπήρξες ὁ καλὸς μου ἄγγελος. Πῶς νὰ σὲ ἀνταμειψῶ διὰ τὰς ὑπηρεσίας σου ;

Καὶ ὁ μικρὸς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἐνδόξου θαλασσοπόρου καὶ παρεκάλεσε :

— Ἀγαπητέ μου νουνέ, φίλησέ με πολὺ, τρυφερά, ὅπως ἀγαποῦσε νὰ μὲ φιλῇ ἡ γιαιγιά μου !..

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Edouard Gachot)

Τὸ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τὸ δένδρον τῆς Ὑπομονῆς Ποῦ ὑψόνεται ὡς τὰ νέφη, Ποῖος ἄμοιρος τὸ φύτεψε Ποιὰ μαύρη γῆ τὸ τρέφει ; Δὲν ξέρω — ξέρω μοναχὰ Κεῖ θὰ τὸ λέω ὀλοένα, Πῶς ἄλλος δὲν τὸ πότισε Στὸν κόσμον σάν ἐμένα !

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

— Ἀρρωστος... δηλαδὴ ἦταν... Τώρα εἶνε καλλίτερα... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ... (Διεκόπη καὶ ἐξηκολούθησε :) Ὁ θά γίνῃ καλὰ ! Τὸ ξέρω ἐγὼ !

Τὸ ἔλεγε μὲ πεποιθήσιν.

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐπέταχεν τὸ βήμα, μὴ φροντίζων πλέον οὔτε περὶ τῆς σκλάβας, οὔτε περὶ τοῦ μουσικοῦ τῆς, οὔτε περὶ τῆς τιμωρίας τῆς. Ἄλλη σκέψις σπουδαιότερα ἀπεμάκρυνεν ὅλας τὰς ἄλλας.

— Λοιπὸν ; εἶπεν ἡ Ὁ' Δάλια με γλυκύτητα ὅτι μὲ ἐπιτρέψετε νὰ πάγω μπουστὰ, καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω μετ' ἄλλο πῶς ἤλαθε ;

— Ἐσὺ ; καὶ τολμάς ἐσὺ ἀκούῃ νὰ πλησιάζῃς τὸν υἱόν μου καὶ νὰ τοῦ ὀμιλήσῃς διὰ τὸν ἐρχομὸν μου ;

Ἄχ, ἀλλοίμονον ! ἐσυλλογίσθη ἡ Ὁ' Δάλια. Ὁ πατέρας του θὰ μὴ μέσῃ... θὰ ἰδῇ τὸ νύχι... θὰ τὸ πάρῃ... καὶ ὁ Τζάκ δὲν θὰ γίνῃ καλὰ... Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ μιλήσω ; νὰ τοῦ ἐξηγήσω ;..

Ἄλλ' ὁ κύριος Φάμπρ δὲν ἐβάδιζε πλέον... ἔτρεχεν ἀφίγων τὴν μικρὰν μαύρην ἐπίσω του.

Ἐπιτέλους, ἐσυλλογίσθη ἡ Ὁ' Δάλια, καλλίτερα ἴσως ποῦ ἤλθον ἔτσι τὰ πράγματα. Τὸ Νύχι μπορεῖ νὰ μὴ φαίνεται, νὰ εἶνε κρυμμένο σὲ καμμιὰ δίπλα τοῦ μαξιλαριοῦ ἢ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του... Ἐτσι θὰ κερδίσομεν καιρὸν... Ἐπειτα ὁ κύριος Φάμπρ δὲν εἶνε σὲ κατάστασιν τώρα νὰ μὲ ἀκούσῃ.

Ἐτρεχε διὰ νὰ τὸν προφθάνῃ. Τώρα ὀλίγα μόνον βήματ' ἀπέμεινον ὁ κύριος Φάμπρ. Καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ μικρὸν δάσος, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζε τὴν εἴσοδον τῆς κατοικίας, ἡ Ὁ' Δάλια τῶ ἐφώνησεν ἀπὸ μακρὰν ἐπιτακτικῶς :

— Σφουρίξτε τὸ ὄρατό ἐκεῖνο τραγουδάκι τῆς «Ἐπιστροφῆς» πρὶν μῆτε μέσῃ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τὸ φυλακτὸν ἀνευρίσκεται.

Ἡ ἰδέα ἦτο καλὴ. Τὸ τραγουδάκι τῆς «Ἐπιστροφῆς», τὸ ὁποῖον θανάγγελλε τὸν πατέρα τοῦ Τζάκ με τρόπον, εὐρεν ἡχώ : Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀσθενὴς ὠνειρεύετο ὅτι μίαν μικρὰ σκλάβαν ἔτρεχεν ἀσθμαίνουσα, κατόπιν ἐνὸς ἐπισκέπτου πολὺ προσφιλοῦς, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ τῶ προξενήσῃ μίαν μεγάλην αἰφνιδίαν χαρὰν, ἡ ὁποία ἤμποροῦσε νὰ τὸν βλάψῃ.

— Μπᾶ ! τ' εἶνε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ; εἶπεν ὁ Τζάκ ἐξυπνῶν.

Καὶ δὲν ἐτολομούσε νὰ ἐννοήσῃ...

Ἡ κυρία Φάμπρ ὤρμησεν εἰς τὸν κήπον καὶ εἶδε τὸν σύζυγόν τῆς.

Τὸν ἐπληροφόρησε περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Τζάκ, τὸν καθυσάχασε καὶ προσέθεσε :

— Σ' ἐκατάλαβε... σὲ περιμένει... — Σ' ἔβλεπα ἐστὸν ὕπνον μου, πατέρα !

Ἐἶπε μὲ χαρὰν ὅταν ὁ κύριος Φάμπρ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτιον. Ἦμουν ἄρρωστος, τὸ ξέρεις ;.. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι σχεδὸν καλὰ, προσέθεσε δείχνων ἕνα πρᾶγμα κρεμασμένον εἰς τὸν λαίμῳ του.

Μία κουνουπιέρα, καλύπτουσα τὸν νεανίσκον, ἐσκίαζε τὸ στῆθος του. Ὁ κύριος Φάμπρ ἀνεσῆκωσε τὸ ὕφασμα καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του... ἔπειτα εἶδε, κρεμασμένον

ὡς μετάλλιον, ἕνα νύχι, ἀπαράλλακτον μ' ἐκεῖνο ποῦ ἔβλεπε πάντοτε εἰς τὸ στῆθος τοῦ Ἀρχηγῶ τῆς Φυλῆς τῶν Μπαχίς Μπέ.

— Τ' εἶν' αὐτό ;... ἠρώτησεν ἐντρομος.

Ὁ Τζάκ ἐξερράγη εἰς εὐθυμὸν γέλωτα.

— Εἶνε τὸ γιατρικὸ μου, ἀπήντησε, ταλαντεύων τὸ νύχι ὡς μπουρλόνη.

— Μὴν ἀστειεύεσαι, ἀγαπητέ μου Τζάκ, εἶπε ὁ κ. Φάμπρ. Ἐσὺ δὲν ξέρεις... δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃς...

Ἐπειτα, βλέπων τὴν ἐντύπωσιν τῆς

«Ὁ Ν' Γκόμας ἐγάθη μέσα εἰς τὰ ὕψηλα χόρτα...»

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 249.

όποιαν αι λέξεις αὐταί, λέξεις σχεδόν μομφής, ἔκαμναν εἰς τὸν υἱὸν του, ἀπετάθη πρὸς τὴν κυρίαν Φάμπρ :

— Πού τὸ βρήκε αὐτὸ ὁ Τζάκ; ποῖος τοῦ τὸ ἔφερε; Δὲν εἶνε τὸ φυλακτὸ τοῦ... 'Αλλ' ὁ Τζάκ τὸν διέκοψε :

— Εἶνε δικό μου φυλακτὸ... δικό μου! Για νὰ τὸ ἀποκτήσω ἐγὼ; κάποιος ἔκαμε δρόμο μακρινὸ, πέρασε ποτάμια, λόγγους καὶ βουνά... τὰ ἔβαλε μὲ θηρία.. ἀφήρισε χίλιους κινδύνους...

— Ποῖος; — Ἡ 'Ο'Δάλια, καλέ! — Ἡ 'Ο'Δάλια; ἐπανελάβεν ὁ κύριος Φάμπρ αὐστηρῶς.

— Ναί, σὰς λέγω... Αὐτὴ τὰ ἔκαμεν ὅλα γι' ἀγάπη μου... Καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλά. Θὰ σὰς τὰ πῶ, θὰ σὰς τὰ διηγῆθῶ...

— 'Οχι, τώρα, παιδί μου! εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ φαύων τὸν σφυγμὸν τοῦ Τζάκ. "Ἐχεις πυρετὸ καὶ πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς... Μὴ μιλάς πιά. Πάρε καλλίτερα αὐτὸ τὸ γάλα ποῦ σοῦ φέρνει ἡ μητέρα σου... Νὰ σου τὸ δώσω ἐγὼ νὰ τὸ πιῇς :

Ὁ Τζάκ ἀνεσηκώθη διὰ νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἤγγισε μὲ τὰ χεῖλη του τὴν χρυσόχρουν φλάσκαν, τὴν ὅποιαν εἶχε φέρῃ γεμάτην ἡ Αὐτὸ Φατού.

— 'Οχι... ὄχι ἔτσι, εἶπε... χαμηλότερα τὴν φλάσκα, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ στέμα, ποῦ τῆς ἔκαμε ἡ 'Ο'Δάλια... 'Α, μὰ ὄχι καὶ τόσο χαμηλά... Δὲν μπορῶ... δὲν θέλω πιά ἄλλο...

— Πρέπει νὰ τὸ πιῇς ὅλο, Τζάκ... Δὲν ἦπιες σήμερα ἀκόμη...

Καὶ ἡ κυρία Φάμπρ ἐπῆρε τὸ δοχεῖον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ συζύγου τῆς διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ αὐτῇ εἰς τὸν ἀσθενῆ.

— Σὺ, μητέρα, εἶπεν ὁ Τζάκ, κατὰ βλάβων προσάθειαν διὰ νὰ ὑπακούσῃ μου χύνεις σιγά-σιγά τὸ γάλα καὶ κοπιᾶ ἄλλο... τὸ περιμένω... Φθάνει... δὲ θέλω ἄλλο... Μὲ τὴν 'Ο'Δάλια ὅμως, προσέθεσε πίπτων πάλιν εἰς τὸ μαξιλάρι του, ὅλο θέλω νὰ πίνω... Αὐτὴ ξέρει μὰ μου τὸ δίνῃ... Μὰ ποῦ εἶνε; Δὲν τὴν εἶδα ἀπὸ τὸ πρῶν...

Ἡ κυρία Φάμπρ ἐβγήκεν ἔξω διὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἐπέστρεψεν ἡ 'Ο'Δάλια.

— 'Αχ, πατέρα, ἂν ἤξευρες πῶς μὲ περιποιεῖται!... Νὰ, βλέπεις αὐτὸ τὸ πανί; ἄμα μὲ καίῃ ὁ πυρετός, τὸ βουτᾶ σὲ νερὸ, καὶ πρὶν ἀκόμη παραπονεθῶ, τὸ βγάξει, τὸ στραγγίξει, τὸ διπλᾶνει σὲ τέσσερα καὶ μοῦ δροσίξει μὲ αὐτὸ πότε τὰ χέρια, πότε τὸ πρόσωπο. Μὲ τόση γλύκα, μὲ τόση ἐπιτηδειότητα, ὥστε δὲν μὲ κρυώνει καθόλου, καὶ σιγά-σιγά μοῦ περνᾷ ὁ πυρετός, σὰ νὰ μοῦ τὸν ἔβγαζε μὲ τὸ χέρι τῆς. "Ἐπειτα πάλι ξανά, καὶ ξανά, καὶ κάθε φορά μὲ τρόπο διαφορετικόν. Δὲν ἀπομακρύνεται καθόλου ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, παρὰ μόνο

ὄταν πηγαίῃ εἰς ποτάμι νὰ πάρῃ νερὸ φρέσκο γιὰ τὰ λουτρά μου.

— Μὰ, παιδί μου, αὐτὰ τὰ λουτρά ποῦ σοῦ κάνει, εἶνε τὸ εὐκολότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου!

— Ναί, εὐκολο, ἀπήντησεν ὁ Τζάκ μὲ πονηρίαν, ὅσο καὶ τὸ νὰ πιῶ γάλα μὲ τὴ φλάσκα... Καὶ ὅμως, ἡ μαμμὰ, ποῦ εἶνε τόσο ἐπιδέξια καὶ ἀφωσιωμένη, ὅταν καμμιὰ φορά μὲ σφουγγαρίξῃ, μὲ κάμνει κ' αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες. Τρέμει καθὼς μοῦ περνᾷ τὸ πανί, διατάζει, πασπατεῖ... φοβάται, βλέπεις, τὸ κρῦο νερὸ... καὶ μὲ κάμνει νὰ τὸ φοβοῦμαι κ' ἐγὼ. 'Ἐγὼ μὲ τὴν 'Ο'Δάλια, ἂ, εἶνε πολὺ διαφορετικὰ!... μὲν ἄφοβος, κ' ἔχω κεποίθησι...

Μετ' ὀλίγον προσέθεσεν :

— "Ἐπειτα δὲν εἶνε μόνον ὁ πυρετός... Μοῦ συμβαίνουν κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα... Τὴν νύκτα, ὄταν δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, μοῦ λέγει : «Κλείσε τὰ μάτια σου, κύριε Τζάκ μὴν κουνιέσαι καθόλου, ἀνάγκες βαθεῖα καὶ ἀφίσει ἀνοικτὰ μόνον τ' αὐτιά σου.» "Ἐπειτα ἀρχίζει νὰ μοῦ τραγουδῇ μὲ τὴ γλυκεῖα τῆς φωνῆ ἕνα τραγοῦδι τοῦ τόπου, μὰ σιγά, πολὺ σιγά, καὶ μὲ ναυουρίζει, καὶ μὲ παίρνει ὁ ὕπνος μὴ χαρὰ... Τὸ πρῶν πάλι, ὄταν συλλογιζώμαι τὴ μονότονη μέρα ποῦ θὰ περάσω εἰς τὸ κρεβάτι καὶ μελαγχολῶ, μοῦ διηγῆται παραμῦθια τοῦ τόπου, ἱστορίες παιδρῆς, μὲ ἀστεῖες λέξεις καὶ μὲ ἰδέες ἀπλές, ποῦ δὲν μὲ κουράζουν καθόλου.

"Ὅταν πάλι μοῦ κέφτῃ ὁ πυρετός, καὶ εἶμαι σχεδὸν καλά, ἀφοῦ φάγω καὶ πιῶ καὶ κοιμηθῶ «σὰν καλὸ παιδί», μὲ κάθίζει εἰς τὸ κρεβάτι καὶ μὲ διασκεδάζει μὲ τοὺς χοροὺς τῆς. Τὶ ὠραῖα ποῦ χορεύει, μπαμπά! Φορεῖ τὸ καλλιτέρο τῆς φόρεμα, βάζει εἰς τὰ μαλλιά τῆς φτερά καὶ κορδέλλες, εἰς τὰ χέρια τῆς βραχιόλια πάνινα, καὶ ἀρχίζει... Χορεύει, καὶ συγχρόνως τραγουδεῖ, καὶ κτυπᾷ τὶς καστανιέτες... Ποτὲ δὲν μοῦ λείπει τὸ ἴδιο τραγοῦδι, οὔτε τὸ ἴδιο παραμῦθι, οὔτε ὁ χορὸς τῆς εἶνε ποτὲ ὁ ἴδιος... "Ὅταν δὲν ξεύρη πιά ἄλλα, τότε ἐπινοεῖ, καὶ ἐκεῖνα ποῦ βγάξει ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς εἶνε πῶς εὐμορφα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχει μάθῃ... "Ὅλη τὴν ἡμέρα εἶνε ἔτσι προσεκτικὴ. "Ὅταν ἡ μαμμὰ ἢ ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχονται νὰ μείνουν μαζί μου καὶ τὴν στέλλουν νὰ φάγῃ ἢ νὰ κοιμηθῇ καὶ τότε ἀκόμη τὴν βλέπω ποῦ τριγυρίζει ἀπέξω ἀπὸ τὴν ἀκαμάρὰ μου, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐμπόδισθ τὸ κακὸ νὰ μὴ μῆσα καὶ σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε : «Μ' ἔστειλαν ἐκεῖ! μὰ ἐγὼ πάλι εἶμαι ἐδῶ!» Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀρρώστεια μου προχωροῦσε.

Ἡ 'Ο'Δάλια εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς : «Τὰ μικρὰ δὲν ἀρκοῦν χρειάζεται γιαντρικὸ μεγάλο.»

Λέγων αὐτὰ, ὁ Τζάκ ἔπιασε τὸ νύχι τοῦ πᾶνθηρος, τὸ κρεμασμένον εἰς τὸ στῆθος. — Τότε ἐπέτυχε αὐτό... — Ἐπέτυχε; ἠρώτησεν ὁ κ. Φάμπρ ἐναγωνίως.

— Ναί, τὸ ἐκέρδησε, τὸ ἀπέσπασε, τὸ κατέκτησε... ἔξερω κ' ἐγὼ τί νὰ πῶ; Ἄδιάφορο τέλος πάντων! Ἀφοῦ τώρα τὸ ἔχω καὶ μὲ γιαντρεύει!.. — Σὲ γιαντρεύει; Μὰ καὶ σὺ, παιδί μου Τζάκ, πιστεύεις τέτοιες ἀνοησίες; — Ἀνοησίες; τί λέτε, μπαμπά! ἀπήντησεν ὁ Τζάκ ἀπογοητευμένος.

— Ἐεῦρετε πολὺ καλά, παιδί μου, ὅτι αὐτὰ τὰ φυλακτὰ καὶ τὰ μαγικὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ πραγματικὴ ἐπίδρασι εἰς ἀνθρώπους φρονίμους καὶ λογικοὺς σὰν ἐσὲ. Μόνον οἱ βάρβαροι, οἱ προληπτικοί, οἱ ἀμαθεῖς, δίδουν σημασίαν εἰς αὐτὰ... "Ἐσὺ δὲν τὰ πιστεύεις, δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύεις... Καὶ θὰ μοῦ τὸ δώσης αὐτὸ τὸ νύχι, ἔ;

— Νὰ σοῦ τὸ δώσω;... Νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ πάνω μου;... θέλεις λοιπὸν νὰ πεθάνω, μπαμπά;... "Ἐγὼ, ποῦ χάρηκα τόσο γιὰ τὸν ἔρχομό σου;... "Ἐγύρισες λοιπὸν γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς κακὸ; Ἡ μητέρα μου πῶς δὲν μοῦ τὸ ἔβγαλε;

— Ἡ μητέρα σου — ἐσυλλογίσθη ὁ κ. Φάμπρ, — δὲν ξέυρει ὅτι ἐστὶς ἐγὼ. Καὶ ὅσον παιδαριώδεις καὶ ἂν τῆς φαίνονται αἱ ἐπιθυμίαι σου, αἱ ἰδέαι σου διὰ τὸ Νύχι καὶ διὰ τὴν μικρὰν σου νοσοκόμον, τὰς σέβεται ὡς ἰδιοτροπίας ἀσθενούς.»

Ὁ Τζάκ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ φυλακτὸ καὶ τὸ ἔσφιγγε νευρικῶς, ὡς διὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ πάρουν.

— "Οχι, εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ. Δὲν θέλω νὰ σὲ λυπήσω. Ἐεῦρω ὅτι θὰ μοῦ τὸ δώσης μόνος σου, ἄμα σκεφθῆς λογικὰ, ἄμα ἀναγνωρίσης ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη καμμιὰ θεραπευτικὴ ἰδιότητα αὐτὸ τὸ κακόμοιρο νύχι τοῦ Πᾶνθηρος, αὐτὸ τὸ φανταστικὸ γιαντρικόν, αὐτὸ τὸ φυλακτὸ τῶν ἀγριανθρώπων... ποῦ δὲν τὸ πιστεύεις βέβαια... μὰ ποῦ καθόλου δὲν τὸ πιστεύεις...

— Δὲν ξέρω ἂν τὸ πιστεύω ἢ ἂν δὲν τὸ πιστεύω... Ἐεῦρω μόνον ὅτι δὲν τὸ ἐπίστευα, τότε ποῦ δὲν ἤμουν ἄρρωστος... Τώρα ὅμως ποῦ εἶμαι, ἔχω πίστι. Δὲν ξέρω γιὰτί καὶ πῶς. Ἀλλὰ ἔτσι εἶνε. Καὶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμον δὲν τὸ χωρίζομαι, δὲν τὸ βγάξω ἀπὸ πάνω μου!

— "Αχ! αὐτὸς ὁ πυρετός... Τί τὸ κάμνει ἕνα φρόνιμο παιδί! εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ μὲ τρυφερὸν οἶκτον.

Ὁ Τζάκ ἐκύντηζε τὸν πατέρα του μὲ μάτια φλογερά καὶ ἰκετευτικά, εἰς τὸ ὅποια κατωπρίζετο ἡ ἀγωνία καὶ ὁ πόνος τοῦ ἀγῶνος... Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμελῆν περισσότερον ὁ κ. Φάμπρ... τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρόν... Ἡξευρε καλὰ ὅτι τοὺς πυρετοὺς ἐκείνους τίποτε

δὲν τοὺς ἐθεράπευεν ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὴν διατήρησιν τοῦ ἠθικοῦ, τῆς ἰδέας. Οὕτω ἕνα νύχι πᾶνθηρος, κρεμασμένον μὲ σύρμα εἰς τὸ στῆθος ἑνὸς ἀσθενούς, ἤμπορούσε νὰ ποῖ πολὺ τιμὸν φάρμακον, ἐὰν ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς εἶχε τόσοσιν ἀσθενῆς ἢ ἐξησθενημένον τὸ πνεῦμα. Ὅστε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν δύναμιν του. ("Ἐπιτελεῖ συνέχεται) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ [Ἰδε φυλλάδιον 8ον, σελ. 66]

1.—Εἰς τὴν σελίδα 61, στήλῃ α', στίχ. 15, λείπει ἡ λέξις Πολιτεῖαν. [Πολλοὶ ἔγραψαν Συμπολιτεῖαν, τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐχωροῦσεν εἰς τὸν κενὸν χῶρον. Μερικοὶ ἔγραψαν διάφορα ὀνόματα Πολιτειῶν ἢ πόλεων, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ σκεφθῶν ὅτι τοιαύτη λέξις, ἀγνωστον γεωγραφικὸν ὄνομα —δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὰς λευκάς.]

2.—Εἰς τὴν σελίδα 62, στ. 6', στίχ. 20, λείπει ἡ λέξις κανένα. [Πολλοὶ ἔγραψαν μηδὲνα ἢ οὐδὲνα. Τὸ ἴδιον εἶνε βέβαια ἄλλ' ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν, ὅτι ὁ μεταφραστὴς κ. Ξενοπούλος κατὰ προτίμησιν μεταχειρίζεται τὸ κανείς, σπανιώτατα τὸ οὐδείς, καὶ οὐδέποτε τὸ μηδείς.]

3.—Εἰς τὴν σελίδα 62, στ. γ', στίχ. 57, λείπει ἡ λέξις μέσου. [Πῶς ἐσκέφθησαν ὅσοι ἔγραψαν ἄκρον; "Ἰσα-ἴσα, οἱ θεαταὶ ἐστρωμάχθησαν εἰς τὰ ἄκρα, διὰ νὰ μὴ χεῖρατῶν κίνδυνον ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὅποιον θὰ ἐπερνοῦσε φυσικὰ ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ δρόμου.]

4.—Εἰς τὴν σελίδα 63, στ. α', στίχ. 43, λείπει ἡ λέξις τόπου. ["Ὀλίγοισι τὴν ἠδραν. Πολλοὶ ἔγραψαν δρόμον ἢ μέρος. "Ἀλλὰ ἡ φράσις ἀνοῖγο ἢ κάμω τόπον, εἶνε συνηθεστέρα καὶ δημοτικώτερα, ἔπρεπε δὲ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ κ. Βλαχογιάννης γράφει τὴν πλέον ἀγνήν δημοτικὴν. Σπουδαῖον λάθος ἔκαμαν, ὅσοι ἐνόμισαν ὅτι λείπει ἡ λέξις τότε, εὐθύς, λοιπὸν κτλ. Θὰ ἦτο κατὰ ἀόριστον, τὸ ὅποιον δὲν ἤμπορούσε νὰ γίνῃ λευκὴ λέξις.]

5.—Εἰς τὴν σελίδα 63, στ. γ', στίχ. 12, λείπει ἡ λέξις σαλόνη. [Ἔινε προφανές, ἀφοῦ ἡ ἰδία λέξις ἀναφέρεται ὀλίγον παραπάνω. Ἀπορῶ διὰ τοῦτο πῶς μερικοὶ ἐνόμισαν ὅτι λείπει ἡ λέξις αἰθουσαν, κοινὸν κτλ.]

6.—Εἰς τὴν σελίδα 64, στ. α', στίχ. 35, λείπει ἡ λέξις τρία. [Πολλοὶ ἔγραψαν χίλια, πολλά, δέκα κτλ. Ἄλλ' οἱ προσεκτικοὶ εἶδαν ὅτι ἡ Ἄνις Λιγδοπούλου ἄλλαξεν ὀρισμένως τρία χρώματα : πρῶτα ἔγινε κόκκινον, ἔπειτα ἀσπρὸν, καὶ τέλος πράσινον. Ἄρα δὲν ἤμπορούσε νὰ λείπῃ ἄλλη λέξις ἀπὸ τὰ τρία.]

7.—Εἰς τὴν σελίδα 65, στ. α', στίχ. 20, λείπει ἡ λέξις τέλος. [Ἀδὴν πιά τὴν ἠδραν ἔλοι!] 8.—Εἰς τὴν σελίδα 66, στ. α', στίχ. 46, λείπει ἡ λέξις ἀπόλυτος. ["Ὀλίγοι τὴν ἠδραν. Οἱ περισσότεροι ἔγραψαν μεγάλη, μεγάλη, σπουδαία κτλ. Καὶ ὅμως ἡ φράσις ἀπόλυτος ἀνάγκη εἶνε τόσοσιν συχρῆ καὶ τόσοσιν... ἀπόλυτως ἀναγκαῖα ἐδῶ!]

9.—Εἰς τὴν σελίδα 66, στ. γ', εἰς τὸν 11 στίχον τοῦ ποιήματος, λείπει ἡ λέξις χάρη. [Ἔινε ἡ λέξις, τῆς ὁποίας πολλοὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ἀπουσίαν. Δὲν εἶδαν ἐκεῖνο τὸ κόμμα, ποῦ ἀπέχει τόσοσιν πολλὸ ἀπὸ τὴν

προηγουμένην λέξιν; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐδηγήσῃ. Καὶ Ἰσα-ἴσα, ἐπειδὴ δὲν διέρχεται κινῆν τοιοῦτον μετέωρον κόμμα ἢ ἄλλο σημαίον, δὲν λείπει καμμιὰ λέξις ἀπὸ τὸν Δεμίγρον τῆς 68 σελίδος, ὡς ἐφαντάσθησαν μερικοί.] 10.—Εἰς τὴν σελίδα 67, στ. α', στίχ. 11, λείπει ἡ λέξις κινδυνεύει. ["Ἄν ἔλειπεν, ὡς ἐνόμισαν μερικοὶ, ἡ λέξις μπορεῖ ἢ μπορεῖς, ἢ καὶ εἰμπορεῖς, ὁ χῶρος θὰ ἦτο μικρότερος. Μερικοὶ ἔγραψαν τρέχεις κίνδυνον. Ἄλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λείπουν δύο λέξεις ἀπὸ ἕνα λευκὸν χῶρον πάντοτε μίαν.]

11.—Εἰς τὴν σελίδα 67, στ. 6', στίχ. 22, λείπει ἡ λέξις ἀπεράσιος. [Πολλοὶ ἔγραψαν δοκίμηθη, ἠθέλησεν κτλ. Τὸ ἴδιον θὰ ἦτο, ἀν... τὸ ἐπέτρεπεν ὁ χῶρος.] 12.—Εἰς τὴν σελίδα 68, στ. 6', εἰς τὸν τρίτον στίχον τοῦ Τονογραφίου, λείπει ἡ λέξις πιά. [Καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ὀλίγοι τὴν ἐμάντευσαν. Οἱ περισσότεροι ἐφαντάσθησαν ὅτι λείπει ἡ λέξις πλὴν—πῶς αὐτό;—καὶ ἄλλοι, λογικώτεροι, ὅτι λείπει ἡ λέξις ἐγὼς.]

Εἰς τὸν ὄρατον αὐτὸν Διαγωνισμόν, τόσοσιν διασκεδαστικὸν ὅσον καὶ ὠφέλιμον, καὶ τὸν ὅποιον διὰ τοῦτο πολὺ γρήγορα θὰ ἐπαναλάβω, ἔλαβαν μέρος ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους. Ὡς λύσεις ὁρθαὶ δὲν ἐμετρήθησαν παρὰ μόνον αἱ διδουσαι τὴν ζητούμενην λέξιν ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα. Οὕτως ἐορθέθη ὅτι ὅλας, καὶ τὰς δώδεκα λέξεις, δὲν ἐμάντευσε κανεὶς. Τὰς ἔνδεκα ἀπὸ τὰς δώδεκα,—ἐκτὸς τοῦ κινδυνεύει, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἔποτου σημειοῦναι : αἰθανόν, δυνατόν, εἰμπορεῖ, — ἐμάντευσε μόνος ὁ Νικηφόρος Ὀδρανός, εἰς τὸν ὅποιον ἀπονέμεται τὸ Α' Βραβεῖον.

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ἔποιοι ἔβραυν 10 λέξεις, τὰ δεύτερα καὶ τὰ τρίτα βραβεῖα ἀνενεμήθησαν διὰ κλήρον. Οἱ λοιποὶ ἔπρασσαν εἰς τὸν Α' Ἐπικριν. Εἰς τὸν Β' Ἐπικριν εἶνε ὅσοι ἔβραυν 9 λέξεις. Εἰς τὸν Γ' Ἐπικριν ὅσοι ἔβραυν 8 λέξεις, καὶ τέλος εἰς τὴν Εὐφημον Μνεῖαν ὅσοι ἔβραυν 7. Οἱ εὐρόντες ἀπὸ 6 λέξεις καὶ κάτω, παραλείπονται διότι εἶνε πάρα πολλοί.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νικηφόρος Ὀδρανός [11]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ποιμενικὴ Φλογερά [10].—'Αγναθὰν [10]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ζωὴ Κοιταροῖνη [10].—Πανελλήνιον Φρόνημα [10].—Αἰματοκυλιωμένη Χώρα [10].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10] εἰς ἕκαστον) Παπαροῦνα.—'Αγκυρα τῆς Σιωπῆς.—'Ελληνικὴ Δόξα.—Βωμός τῆς Ἑλευθερίας.—'Αθανάτος—'Ελλάς.—'Αιλιανικός.—'Αιγυπτία Βασιλοῦσαι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [9] εἰς ἕκαστον) Μίκη; Ζέξας.—'Ηλιακὴ Ἄνις.—Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος.—'Γλυχοχάραμα.—Χιακὸς Λιμνῆ.—'Αἴρα τοῦ Βοσπόρου.—Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου.—Κάλαμος τοῦ Ἐδράνου.—Κόρη τῆς Μακεδονίας.—'Εὐανθία Μ. Δουμάκη.—Παροδομός.—Πλοῖαρχος Νέμος.—'Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8] εἰς ἕκαστον) Σβροστόν Ὀνειρον.—'Γλυκεῖα Ἀμμουδιά.—'Υπερασπιστῆς τοῦ Ἐθνους.—Κίννος τῆς Μυτιλήνης.—Ζιλιὰ Χανοῦ.—Νέλιων.—Μηρικὴ Στοιχῆ.—'Αιωνιὸς Γόργος.—Τὸ Σβροτό μας Καθηδὸν.—'Αὐτὸν!—Γαλανὴ Πατρίς.—Γεωργίος Ἰπποκρίτης.—'Αφροδέσσα Θάλασσα.—'Γλυκεῖα Ἑλπίς.

Εἰς τὸν ὄρατον αὐτὸν Διαγωνισμόν, τόσοσιν διασκεδαστικὸν ὅσον καὶ ὠφέλιμον, καὶ τὸν ὅποιον διὰ τοῦτο πολὺ γρήγορα θὰ ἐπαναλάβω, ἔλαβαν μέρος ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους. Ὡς λύσεις ὁρθαὶ δὲν ἐμετρήθησαν παρὰ μόνον αἱ διδουσαι τὴν ζητούμενην λέξιν ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα. Οὕτως ἐορθέθη ὅτι ὅλας, καὶ τὰς δώδεκα λέξεις, δὲν ἐμάντευσε κανεὶς. Τὰς ἔνδεκα ἀπὸ τὰς δώδεκα,—ἐκτὸς τοῦ κινδυνεύει, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἔποτου σημειοῦναι : αἰθανόν, δυνατόν, εἰμπορεῖ, — ἐμάντευσε μόνος ὁ Νικηφόρος Ὀδρανός, εἰς τὸν ὅποιον ἀπονέμεται τὸ Α' Βραβεῖον.

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ἔποιοι ἔβραυν 10 λέξεις, τὰ δεύτερα καὶ τὰ τρίτα βραβεῖα ἀνενεμήθησαν διὰ κλήρον. Οἱ λοιποὶ ἔπρασσαν εἰς τὸν Α' Ἐπικριν. Εἰς τὸν Β' Ἐπικριν εἶνε ὅσοι ἔβραυν 9 λέξεις. Εἰς τὸν Γ' Ἐπικριν ὅσοι ἔβραυν 8 λέξεις, καὶ τέλος εἰς τὴν Εὐφημον Μνεῖαν ὅσοι ἔβραυν 7. Οἱ εὐρόντες ἀπὸ 6 λέξεις καὶ κάτω, παραλείπονται διότι εἶνε πάρα πολλοί.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νικηφόρος Ὀδρανός [11]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ποιμενικὴ Φλογερά [10].—'Αγναθὰν [10]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ζωὴ Κοιταροῖνη [10].—Πανελλήνιον Φρόνημα [10].—Αἰματοκυλιωμένη Χώρα [10].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [10] εἰς ἕκαστον) Παπαροῦνα.—'Αγκυρα τῆς Σιωπῆς.—'Ελληνικὴ Δόξα.—Βωμός τῆς Ἑλευθερίας.—'Αθανάτος—'Ελλάς.—'Αιλιανικός.—'Αιγυπτία Βασιλοῦσαι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [9] εἰς ἕκαστον) Μίκη; Ζέξας.—'Ηλιακὴ Ἄνις.—Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος.—'Γλυχοχάραμα.—Χιακὸς Λιμνῆ.—'Αἴρα τοῦ Βοσπόρου.—Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου.—Κάλαμος τοῦ Ἐδράνου.—Κόρη τῆς Μακεδονίας.—'Εὐανθία Μ. Δουμάκη.—Παροδομός.—Πλοῖαρχος Νέμος.—'Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8] εἰς ἕκαστον) Σβροστόν Ὀνειρον.—'Γλυκεῖα Ἀμμουδιά.—'Υπερασπιστῆς τοῦ Ἐθνους.—Κίννος τῆς Μυτιλήνης.—Ζιλιὰ Χανοῦ.—Νέλιων.—Μηρικὴ Στοιχῆ.—'Αιωνιὸς Γόργος.—Τὸ Σβροτό μας Καθηδὸν.—'Αὐτὸν!—Γαλανὴ Πατρίς.—Γεωργίος Ἰπποκρίτης.—'Αφροδέσσα Θάλασσα.—'Γλυκεῖα Ἑλπίς.

Εἰς τὸν ὄρατον αὐτὸν Διαγωνισμόν, τόσοσιν διασκεδαστικὸν ὅσον καὶ ὠφέλιμον, καὶ τὸν ὅποιον διὰ τοῦτο πολὺ γρήγορα θὰ ἐπαναλάβω, ἔλαβαν μέρος ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους. Ὡς λύσεις ὁρθαὶ δὲν ἐμετρήθησαν παρὰ μόνον αἱ διδουσαι τὴν ζητούμενην λέξιν ἀκριβῶς, ἀκριβέστατα. Οὕτως ἐορθέθη ὅτι ὅλας, καὶ τὰς δώδεκα λέξεις, δὲν ἐμάντευσε κανεὶς. Τὰς ἔνδεκα ἀπὸ τὰς δώδεκα,—ἐκτὸς τοῦ κινδυνεύει, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἔποτου σημειοῦναι : αἰθανόν, δυνατόν, εἰμπορεῖ, — ἐμάντευσε μόνος ὁ Νικηφόρος Ὀδρανός, εἰς τὸν ὅποιον ἀπονέμεται τὸ Α' Βραβεῖον.

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ἔποιοι ἔβραυν 10 λέξεις, τὰ δεύτερα καὶ τὰ τρίτα βραβεῖα ἀνενεμήθησαν διὰ κλήρον. Οἱ λοιποὶ ἔπρασσαν εἰς τὸν Α' Ἐπικριν. Εἰς τὸν Β' Ἐπικριν εἶνε ὅσοι ἔβραυν 9 λέξεις. Εἰς τὸν Γ' Ἐπικριν ὅσοι ἔβραυν 8 λέξεις, καὶ τέλος εἰς τὴν Εὐφημον Μνεῖαν ὅσοι ἔβραυν 7. Οἱ εὐρόντες ἀπὸ 6 λέξεις καὶ κάτω, παραλείπονται διότι εἶνε πάρα πολλοί.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [7]

ἀπό πέρουσι να εἶνε συνδρομητριά μου, και ὅλως ἀδικαιολογήτως, διότι οὔτε ἐμεγάλωσε, οὔτε ἐπτόχωνε, οὔτε τῆς ἐκάμα κανένα κακόν.

Σοῦ ἐστὶν τὰ βραβεῖόν σου, Παλλάς. Γρηγόρα θά λάβῃς και τόν Γ' τόμω τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος, και μὴ ἀνησυχήσης πρὸς τὸ παρὸν διαβάσεις τοὺς ἄλλους.

Κατενθουσιασμένοι οἱ φίλοι μου μετὰ τὸ φελλάδιον τῆς 28ης Κυριακῆς. Καὶ ὅλοι μοῦ γράφουν συγχαρητήρια πρὸς τὸν Ἀχαρίαν και τὸ Ἀφροδίριον.

Παροδῖον Ὀνειρον, ἦλθαν και τὰ κουφέτα. Τὰ εἰκόρασα εἰς τὸ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον σὰς πύχθη ἐγκαρδίως

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΠΣΥΔΩΝΥΜΩΝ
Νέα Ψευδώνυμα: Δροσόλοιοτος Ἀδύη, κ. (Μ. Κ. Κ.) Λευὴ Κρόβια, κ. (Α. Δ.) Λεοβία Ἀδῶν, κ. (5+3) Φαληριώτης, κ. (Ν. Π.) Ἡρώς τῆς Κεφαλληνίας, κ. (1-;)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
[Οὐδέμια πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ λέξεις.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Ἀθανάσιος Διάκος (0) μετ' Ἰερὸν Ἀγῶνα, Χαῖρος Πατρὶς, Ἀδραν τῆς Νεότητος.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Καμάρι τῆς Μάνας (ἔστειλα) Τετραπέριον Μυτιληθῖον (ναί, παιγνίδι, φάρμακα, σαγί, ὕπνω... ἀλλὰ νὰ θυμῶσαι κάπου-κάπου εἰς τὴν πένναν!)

Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου:
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΔΙ
Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.

317. Γριφός.
0 θ
NP θ + θ
θ
Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβόλιον

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβόλιον

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν και Πειραιῶς μέχρι τῆς 21 Ἰουλίου ἐν τῶν Ἐπιτοκῶν μέχρι τῆς 1 Ἀυγούστου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 17 Ἀυγούστου.

304. Δεξιόγραφος
Ρῆμα, κοινόν τὴ κτητικόν
Κ' ἐπίθετον ἐνόν,
Κι' ἀμέσως ἓνα νόμισμα

305. Στοιχειώγραφος
Φαγητόν πολλὸ κοινόν
Εἶμαι, δυναμωτικόν

306. Μεταγραμματισμός.
Σοῦ χρειάζομαι πολλὸ
Ὅταν θέλῃς νὰ διαβάσῃς,

307. Ἀναγραμματισμός.
Τὰ γράμματα θεῶς
Ἐὰν ἀνακατεύσῃς,

308. Πυραμῖς.
Οἱ σταυροὶ ἀθηναῖος Φιλόσοφος.
+ * = Στρατιωτικὸν σῶμα.

309. Ἀστεῖον παρόγραμμα.
Εἰς ὄνος ἀρρωστος ἀμύνηται περὶ φάνης.

310-314. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ προσήχη δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

315. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἀπόστολον, τὸ δὲ δευτέρον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας,

316. Ἑλλειπτοσύμφωνον.
η - οσεω - η - ωα - ου - ου.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβόλιον

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἡ λέξις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητῆάς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν διπλάσιον, και μετὰ ἀπλᾶ τὰ τριπλάσιον.

ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ ΤΗΝΟΥ.
Ἐνα ἐγκάρδιον εὐχαριστῶν δεχθῆτε ὅσοι μοι εὐχρήτη κατευθῖον.

Ἡ Μητρικὴ Στοιγὴ εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ χαριετισμοὺς Ἐδφορίων.

Τοῖς φιλάτοις Ἐλένη και Σπύρῳ εὐχόμεθα καλὸ ταξίδι, καλὴν διασκεδάσιν και... ταχέϊαν ἐπάνοδον.

Ἀσπάζομενοι πρότασιν σου, Γαλανή μας Στανροφόρα, κρηνητόμεθα ἐνθερμοὶ ὁπαδοί σου.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τῶν Ἀρχαίων Σπαρτιάτων
307. Ἀναγραμματισμός.
Τὰ γράμματα θεῶς
Ἐὰν ἀνακατεύσῃς,

Ἐστάλῃ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Ἰδεωδῶν
309. Ἀστεῖον παρόγραμμα.
Εἰς ὄνος ἀρρωστος ἀμύνηται περὶ φάνης.

310-314. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ προσήχη δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

315. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἀπόστολον, τὸ δὲ δευτέρον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας,

316. Ἑλλειπτοσύμφωνον.
η - οσεω - η - ωα - ου - ου.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβόλιον

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Ἐντυπώμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιτοκῶν τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτησία, Ἐξάμηνος, Τρίμηνος. Includes publisher info: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΧΗ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)
'Αλλὰ πάλιν... τὸ νύχι αὐτὸ... κρημασμένον ἐδῶ... ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἦτο ἐκεῖ!.. Ποίος ὀλεθρίας συνεπειᾶς ἠμυπορούσε νὰ ἔχη!.. Ποίος κίνδυνος δι' αὐτὴν και τὴν οἰκογένειάν του!.. Ποία προδοσία ἐκ μέρους του, ἂν τὸ ἐκρατούσεν εἰς τὸ σπῆτι του, και ποίαν ἐκδίκησιν ἠμυπορούσε νὰ προκαλέσῃ!..

Ἐστάλῃ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Ἰδεωδῶν
309. Ἀστεῖον παρόγραμμα.
Εἰς ὄνος ἀρρωστος ἀμύνηται περὶ φάνης.

310-314. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ προσήχη δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

315. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἀπόστολον, τὸ δὲ δευτέρον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας,

316. Ἑλλειπτοσύμφωνον.
η - οσεω - η - ωα - ου - ου.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβόλιον

Καλὰ, παιδί μου Τζάκ. Γίνου καλά. Καὶ μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃς τώρα; Ἐγὼ ἐγύρισσα... σὺ ἔχεις τὸ φυλακτό σου...
Καὶ τὴν Ὀ'Δάλια, πατέρα! διέκοψεν τὸ Τζάκ. Μὰ ποῦ εἶνε;
Καὶ ἐνῶ ὁ κύριος Φάμπρ ἐσιώπα:
— Δὲν μοῦ τὴ στέλλεις μιὰ στιγμῆ, σὲ παρακαλῶ;...
'Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ πατέρας τοῦ Τζάκ ἐνευσε καταφατικῶς και ἐξήλθεν εἰς τὴν κῆπον. Ἐσυλλογίζετο συγκεκνημένος, ταραγμένος, εὐγνώμων και δυστυχῆς:
'Ὀ'Δάλια!.. καλὴ σκλάβά!.. γενναῖο κορίτσι!.. σάτερα τοῦ Τζάκ... θαυμαστὴ ἔνοχος... καταδικασμένη εἰς θάνατον... Πῶς θὰ σὲ σώσω;
'Ἀλλὰ φροντὶς ἄλλου εἶδους, σπουδαῖον τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἡγαπημένου του ἀσθενοῦς.
Νὰ σώσῃ τὸν Τζάκ, νὰ σώσῃ τὴν Ὀ'Δάλιαν, νὰ σώσῃ τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν και τοῦ ὁποῖου ἡ εὐημερία τῶ ἐχεν ἀνατεθῆ ὑπὸ τῆς Γαλλίας, — αὐτὰ ἦσαν μελέματα κατὰ κοιλίους βαθμοὺς σπουδαῖα διὰ τὸν κ. Φάμπρ, καθὲν τῶν ἐποίων συνεπήγετο καθήκοντα ἐπιτακτικὰ και ἐπείγοντα...
Ἐἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν Ὀ'Δάλιαν, ὅταν ἤκουσε θόρυβον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε νᾶνησυχῆσῃ. Ὁ θόρυβος αὐτὸς ἤρχετο ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Μπατεμπέλων. Ἦρχοντο λοιπὸν ἀπὸ τώρα νὰ κρηξοῦν τὴν πόλεμον; Πῶς δὲν ἐπερίμεναν τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποῖαν θὰ τοῖς ἐδίδεν ὁ κ. Φάμπρ, ὁ ἀναλαβὸν τὰς διαπραγματεύσεις; Καὶ ἔμως ναί... ἦσαν αὐτοὶ... ἦσαν τὰ πολεμικὰ τῶν τὰμ-τὰμ, αἱ ὀδεῖται ὡς θηρίων κρηυγαῖων, οἱ αὐλοὶ τῶν. τὰ ταμπούρα τῶν...
Ὁ κύριος Φάμπρ ἐπήρε τὸ τουφέκι, τὸ ὁποῖον εἶχεν

«Αἰσθάνεται ἔξαρνα νὰ τὴν ἀρπάξουν και νὰ τὴν ἀπάγουν πρὸς τὸ μέρος τῶν φυγάδων...»

Ἐστάλῃ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Ἰδεωδῶν
309. Ἀστεῖον παρόγραμμα.
Εἰς ὄνος ἀρρωστος ἀμύνηται περὶ φάνης.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβόλιον